

„JEDINEČNĚ HRŮZOŠTRÁŠNÉ.“ – REALMS OF FANTASY

ROZSUDEK SMRTI

ÚTĚK Z VÝHNĚ

AUTOR BESTSELLERU *LOCKDOWN*

ALEXANDER GORDON SMITH

**ROZSUDEK
SMRTI**

© Alexander Gordon Smith, 2012

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Helena Dvořáková, 2023

Cover © Christian Fuenfhausen, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3136-7 (pdf)

Alexander Gordon Smith

ROZSUDEK

SMRTI

přeložila Helena Dvořáková

F&B&S

*Bráchovi Matthewovi,
tak blízkému a vzdálenému zároveň.
Doufám, že jednoho dne
s tebou tyto příběhy budu moct sdílet.*

MRTVÝ

Vté místnosti jsem zemřel. Zemřel jsem tam na samém dně světa obklopen temnotou a mrtvolami. V uších mi přitom zněly správcovy výbuchy smíchu a mé tělo dál požíraly plameny ze spalovací pece, jako by do mě zabořilo prsty samotné peklo.

Nešlo ale o milosrdnou smrt. Mé srdce nepřestalo tlouct. Plíce nepřestaly lapat po horkém vzduchu. Z mých svalů, kůže a kostí nevyprchala spalující bolest. A neupadl jsem do bezvědomí tak, jak jsem si to při myšlenkách na smrt vždycky představoval. Ne, byl jsem v káznici zvané Výheň. A tady se dokonce ani smrt neodvažuje ukázat svou tvář. Zubatá mě opustila jako všichni ostatní a nechala mě samotného s mými nočními můrami.

Říká se, že když umíráte, prolétne vám před očima celý život. No, to je pravda jen napůl. Nespátříte šťastné chvíle, smích. Vidíte pouze svá selhání. Jak jsem tam tak ležel, nad hlavou mi hřímali dozorcí v černých oblecích a hrdlo jsem měl

plné pachu spáleného masa, v naprosté nahotě se mi před očima promítly nesčetné chyby, jichž jsem se v životě dopustil.

Viděl jsem své zločiny. Tu noc, kdy jsme se s mým dávným kámošem Tobym vloupali do našeho posledního domu. Viděl jsem chlápky v černém i Znamínkáče, který stiskl spoušť a proměnil Tobyho ve skvrnu na koberci. Viděl jsem, jak stojím před soudem za Tobyho vraždu a jak se svět s úderem kladívka obrací proti mně. Viděl jsem svůj první den ve Výhni, navždy pohřbený hluboko pod zemí.

Vybalil jsem si Donovana, Zeea a náš plán na útěk. Viděl jsem, jak z kuchyně pašujeme do vyhloubené chodby rukavice naplněné plynem a vyhazujeme celé patro do povětří. Vzpomněl jsem si na trest, který nás za pokus o útěk stihl – na uvěznění v útrobách káznice s krysy lačnicími po naší krvi a na temnou kobku samoty.

Byl jsem nucen znovu prožít hrůzu z toho, co provedli Donovani. Zbavili ho všeho lidského a napěchovali ho svaly a chrupavkami... a ještě něčím děsivým, co mu do žil vliilo temnotu. A pak i hrůzu z toho, co jsem mu udělal já. Tiskl jsem mu polštář na obličej tak dlouho, dokud nepřestal být nestvůrou. Dokud úplně nepřestal existovat. Všechno jsem to viděl – ty nejhorší útržky mého života se přede mnou proménádovaly provázeny zadržávajícím tlukotem mého vlastního srdce.

Snažil jsem se vzpomenout si na něco dobrého. Na něco nadějnějšího. Vlastně se nám to málem podařilo. Mně, Zeeovi a klukovi jménem Simon. Skoro jsme se komínem spalovny prošplhali ke svobodě. Pořád jsem měl v hlavě ten střípek denního světla. Viděl jsem slunce. A slunce vidělo mě. Možná to stačilo. Možná bych teď

mohl zemřít s vědomím, že jsem Výheň porazil. S vědomím, že jsem se znovu nadechl čerstvého vzduchu.

Až na to, že smrt, kterou pro mě měli ve Výhni přichystanou, nebyla skutečná. Chlápci v černém zažehli spalovací pec ve chvíli, kdy jsme byli v polovině cesty vzhůru, a s lačným pohledem ve stříbrných očích nás vytáhli z plamenů. A já věděl, co přijde. *No vida, podívejme, co nám sem krysy přitáhly. Vemte je na sál, ať se do nich sípáči pustí. Ještě nám můžou být užiteční.*

Ozvěna správceva hlasu měla být jednou z posledních věcí, které kdy uslyším. Protože v té místnosti jsem zemřel. Stejně jako všichni ostatní ztracení chlápci z Výhně se brzy znovu narodím, ale už to nebudu já. Stanu se dozorcem v černém obleku a mé srdce bude stejně temné jako mé sako. Nebo se stanu krysou uvězněnou v podzemních chodbách káznice a budu požírat ty, které jsem dřív nazýval přáteli.

Ovšem i když jsem cítil, jak mě táhnou na ošetřovnu, přísahal jsem si, že ještě není po všem.

Hlavně nezapomeň svoje jméno, říkal mi Monty. Nezapomenu.

V té místnosti jsem zemřel.

Znovu se narodím jako něco jiného, něco strašlivého.

Ale byl jsem Alex Sawyer.

A pomstím se.

INFUZE

Vítej zpět, příteli.

Zatímco mě nesli podzemními tunely, měl jsem pocit, že slyším, jak se okolní stěny smějí hlubokým chechtotem připomínajícím vzdálené zemětřesení. Kdesi uvnitř jsem věděl, že to musí být jen ozvěna dozorců, ale moje mysl utrpěla stejnou újmu jako moje kůže a realita se stala pouhou vzdálenou vzpomínkou. Žil jsem teď v noční můře, v níž se Výheň proměnila v nestvůru, která řičela radostí, že nás táhnou zpět do jejího břicha – na ošetřovnu.

Každíčký kousek mého já se svíjel v agónii. Netušil jsem, jak těžce mě popálily plameny ze spalovací pece, do nichž jsem dopadl. Otevřel bych oči, abych se podíval, jestli je ze mě grilovaný steak, ale neposlouchaly mě. Zvedl bych ruku, abych se přesvědčil, jestli vůbec ještě mám oči, ale nenašel jsem dostatek sil. Křičel bych, ale vzduch v mých kouřem zpusťošných plicích stěží stačil na to, abych mohl dýchat.

A tak jsem se místo toho pokusil vypnout mozek. Snažil jsem se zapomenout, že jsem kdy žil. Chtěl jsem, aby mě pohltila prázdnota – černý příliv, co by utišil bolest v mém těle. Kdybych to dokázal, možná by se připlížila smrt a sebrala mě mým trýznitelům přímo před nosem. Na zlomek vteřiny to fungovalo, jenže pak jsem zaslechl hlas.

„To ne, na to zapomeň, Alexi,“ zasyčel správce a vrátil mě zpět do mého těla. „Smrt si nevezme, co je mé.“ Šepot zesílil a přidal se k němu zlověstný vrískot, který jsem až příliš dobře znal. „Ať se sípáči pustí do práce. Nemáme moc času. A sežeňte mi nějakou infuzi. *Hned!*“

Položili mě na něco měkkého. Mou ohořelou kůži to však spalovalo stejně jako kyselina. Znovu jsem se pokusil odpojit od své mysli. Možná, že kdybych aspoň na okamžik unikl ze své lebky, smrt by mě lapila a vynesla skrz skálu k tomu nepatrnému kousíčku denního světla, který jsem zahlédl před pouhými pár minutami.

Pak jsem v paži ucítil jehlu a do žil se mi nahrnulo něco studeného. Věděl jsem přesně, co to je. Viděl jsem to u Garyho a Donovana. Byla to kapačka plná zla. Částečně černá, částečně stříbrná, v temné hmotě plavaly kousičky hvězd. Byl to správcův jed – látka, která člověka proměnila v monstrum.

Snažil jsem se s tím bojovat. Zapřít se a vypudit jehlu ze svého těla. Jenže bolest byla příliš krutá a kožené řemeny mě pevně držely na lůžku na ošetřovně. Panika mi v hrudi rostla jako živý tvor a já se naposledy pokusil tomu všemu uniknout, opustit své tělo a zmizet jako pára nad hrncem. Ale tekutá noční můra do mě proudila jako roztavené olovo, plnila mé

žíly a tepny a táhla mě zpět. A když vás řetězy poutají zevnitř, útěk je nemožný.

Bylo otázkou vteřin, než se mi to dostalo do mozku. Překvapilo mě, že díky tomu polevila ta agónie. Bylo to stejné, jako když jsem si před lety – kdysi v jiném životě – zlomil zápěstí a doktoři mi dali morfium. Jako bych se odpoutal od všeho fyzického a má mysl se osvobodila.

Měl jsem tušit, že tak snadné to nebude, a nepodléhat plánným nadějím. Blažený okamžik jsem necítil nic, ale pak – jako když se zvednou stavidla – se mi do hlavy vřítilo něco mnohem horšího než fyzická bolest.

A tentokrát se mi podařilo zakřičet.

Bylo to, jako by mi na vlně jedu vtrhl do mozku sám správce. Přísahal bych, že jeho hlas vychází z nitra mé lebky.

Je po všem, řekl a jeho slova proměnila stíny v mé hlavě v odporné obrazy. Viděl jsem jakési zkažené, mouchami olezlé maso a cosi, co vypadalo jako mrtvý pes. Trvalo to však jen chvíličku. Pak se to vytratilo a správce pokračoval: všechno, čím jsi kdy byl, všechno, čím jsi teď, a všechno, čím jsi kdy chtěl být... s tím vším je konec.

Chtěl jsem se ohradit, chtěl jsem otevřít pusu a říct mu, že se mylí, ale jeho slova se mi zavrtávala do mozku jako červi. A zatímco se ti červi cpali a tloustli, správcův suchý smích mi odhaloval vidiny tak hrůzné, že jsem je raději odmítal pochopit.

Bráníš se zbytečně. To, co v tobě teď proudí, je mnohem silnější než ten klam, který nazýváš duší. Poddej se tomu, protože bez toho nejsi nic.

„Jsem... jsem Alex...“ snažil jsem se říct, ale dokonce i v mé hlavě byl jeho hlas silnější než můj.

Nejsi nic, vůbec nic. Vzdej to, ať to máš za sebou. Nikdy jsi nebyl Alex Sawyer, žádný Alex Sawyer nikdy neexistoval.

„To teda ne. Já jsem...“ spustil jsem, jenže má slova zněla tak slabě, že jsem je sotva slyšel. Správce je přehlušil dalším smíchem, a když znovu promluvil, proměnil se jeho hlas v prsty pronikající do mého mozku.

Alex Sawyer nikdy neexistoval. Jsi jedním z nás.

Ty prsty se zkroutily, jako by ze mě něco vytahovaly, a pak jsem se s tichým nářkem propadl do zející prázdnoty, jež kdysi bývala mou duší.

Stál jsem v zabláceném příkopu a na okamžik si pomyslel, že jsem volný. Jakmile jsem však vzhlédl k obloze a spatřil nekonečnou prázdnotu, došlo mi, že je to pouhý sen.

Nalevo i napravo ode mě se nacházely hladké hliněné stěny barvy krve, kolmé a příliš vysoké na to, aby se po nich dalo vyšplhat – ne že bych o něčem takovém uvažoval. Zpoza stěn ke mně doléhaly tlumené výbuchy, které rozechvívaly vzduch a zasypávaly mě jemnou sprškou hlíny. Chystal jsem se odtrhnout oči od stěn příkopu, když vtom jsem v bahně zaregistroval neurčitou siluetu. Nedokázal jsem úplně rozpoznat, o co se

jedná, dokud se neobjevily dvě štěrbiný a já se nestřetl s upřeným pohledem páru očí.

Potom se pod těma očima otevřela ústa a ozvalo se zoufalé zasténání, ale to už jsem se dal na úprk. Jak už to v takových snech bývá, držela mě půda za nohy a bránila mi v útěku. A když jsem se podíval dolů, uviděl jsem, že se z bláta vynořují ruce, jejichž rozpraskané, zlámané prsty se mi sápadí po nohách. Snažil jsem se je odkopnout a zároveň dělal vše pro to, abych udržel rovnováhu a nespádl.

Ale bylo jich tam zkrátka hrozně moc. Desítky rukou a tváří, které se vynořovaly z hlíny jako obživlé mrtvoly. Celý svět se se mnou zatočil a řítil jsem se k zemi. K žádnému nárazu však nedošlo. Než jsem stačil dopadnout, příkop jakoby zamrzl – až na špinavou kaluž přímo pod mým obličejem. Bahnitá voda se vzedmula, pak se pomalu rozestoupila a pod ní se objevila tvář – obalená hlínou, ale přesto povědomá.

„Co chceš?“ zeptal jsem se, přestože můj hlas nebyl vůbec slyšet.

Ústa se otevírala a pohybovala, jako by mluvila, ale já opět nic neslyšel.

„Kdo jsi?“ ptal jsem se beze slov, zatímco jsem zkoumal ty oči a nos a snažil se vzpomenout si, kde jen jsem ten obličej už viděl. Stále mluvil, ale bylo to, jako by nás oddělovala tabule zvukotěsného skla. Soustředil jsem se na rty, obalené blátem, přesto však viditelné.

Nezapomeň... Odezíral jsem z nich.

svoje... Mohlo jít o milión jiných slov, ale já to prostě věděl. Stejně jako jsem věděl, co bude následovat.

jméno, dodala neslyšně ta postava. Otevřel jsem pusou, abych odpověděl, ale než jsem to stačil udělat, na tváři se objevil výraz čiré hrůzy, oči připomínaly diamanty zasazené v rozmáčené půdě. Teprve tehdy jsem v ní poznal sám sebe. Svůj vlastní zrcadlový odraz v bahně. Ta tvář – *moje tvář* – se snažila říct ještě něco jiného, jenže ji to vtáhlo zpátky do země. Ústa i nos se zalily bahnem, to se pak převalilo přes otevřené oči a nakonec nezbylo nic.

„Počkej!“ zaječel jsem. „Počkej!“

Pak zbytek příkopu znovu ožil. Ruce oživlých mrtvol mě začaly chytat za nohy, za oblečení, za hlavu a táhly mě dolů do hrobu. Srdce se mi sevřelo. Pocit, že jsem pohřbený zaživa, byl pro můj spící mozek až příliš děsivý. Příkop explodoval, proměnil se v prach a dovnitř se jako voda nahrnula temnota, která mě vyplavila zpátky na povrch. Procítl jsem ze snu, jako tonoucí lapal po dechu a namísto stébla se chytal tmy, jež mě obklopovala.

Brzy jsem si uvědomil, že skutečný svět je ještě mnohem děsivější než moje noční můra.

Ovšem daleko horší byl fakt, že jsem si několik sekund po probuzení nemohl vzpomenout, kdo jsem.

POD KUDLOU

Přestože jsem byl stále slepý, věděl jsem, že mě správce pozoruje. Zakroutil jsem se jako mravenec, který se snaží uniknout před hořící zápalkou, ale postel mě držela v pevném koženém sevření a on se tomu jen znovu zlomyslně zasmál.

„Něco se ti zdálo?“ zeptal se. Jeho hlas přitom zněl z dále, a zároveň jako by mi šeptal do ucha. Svým způsobem jsem byl rád, že nevidím. Alespoň jsem se mu nemusel dívat do očí – nebo na místo, kde by jeho oči měly být, kdyby se do nich někdo zahledět dokázal. „Zpočátku má sny každý.“

Otevřel jsem pusu v naději, že z ní vyjdou nějaká slova, ale měl jsem v ní tak sucho, že mi vzdor uvízl v krku.

„Sny o temných místech,“ pokračoval správce. Slyšel jsem klapání jeho bot. Obcházel mou postel zprava doleva. Kromě toho tam byl ještě další zvuk – pípání srdečního monitoru, jež odpovídalo mému vlastnímu slabému pulzu. Vzpomněl jsem si na přístroje, které jsem zahlédl u lůžek na ošetřovně, kde jsem se nyní coby další objekt zvrácených pokusů ve Výhni

nacházel i já. To pomyšlení by mi mělo nahánět hrůzu, ale jed kolující v mých žilách uvěznil mé emoce stejně, jako řemeny spoutaly mé tělo.

Znovu jsem se pokusil promluvit, ovšem vypadl ze mě jen jakýsi suchý náznak slova, kterému jsem nerozuměl ani já sám. Správce však zřejmě věděl přesně, co mám na mysli.

„Zee? Ano, je tady. I ta zrůda, co tě pustila z klece. Ale stejně jako ty dají co nevidět vale téhle nestálé existenci a promění se v něco mnohem užitečnějšího. Povídej.“ Postel zaskřípala, když správce dosedl na okraj matrace. „Povídej, cos ve spánku viděl.“

Sen se mi už vytratil z mysli. Zbyl po něm jen útržek, který mě v útrobách tížil jako dělová koule. Vybavoval jsem si příkop, těla pohřbená v blátě a svůj vlastní pokroucený odraz vtažený do hrobu. Ale mlčel jsem, nechtěl jsem správci svou odpověď poskytnout zadostiučinění. Stejně mi ty myšlenky opět doslova vyhrábl z hlavy.

„Příkop,“ zašeptal. Škodolibá radost v jeho hlase byla jako žluklý med. „Armáda padlých. Fascinující. Na druhou stranu, nic jiného jsem od tebe ani neočekával.“ Postel se pohnula a šustění správcova oděvu mi prozradilo, že opět přechází sem a tam. „Už dvakrát jsi skoro uprchl. Jednou to na mě udělalo dojem.“ Poprvé od chvíle, kdy mě chytili, jsem ve správcově hlase zaznamenal náznak hněvu a zabořil jsem se do lůžka, abych mu unikl. Přesto jsem cítil jeho obličej přímo nad svým a jeho odporný dech mi ovíval kůži. „Ale dvakrát? To už je neomalenost.“

Když znovu promluvil, snažil jsem se zachytit, co říká. Teprve po chvíli mi došlo, že to není na mě. Místností se rozlehlo sípání

a mě se i skrz mlhu způsobenou jedem zmocnila panika. Správce zašeptal ještě několik slov a pak se jeho hlas vrátil ke mně.

„Každopádně to vypadá, že se všechno vyřešilo. Musím ti poděkovat, že jsi k nám tu havěť dovedl. Podařilo se nám zlikvidovat docela dost těch krysích bastardů a další jsme pochytili. Brzy je zase uvidíš. Pár mých mužů zahynulo a několik dalších jsme museli... *utratit*. Ale kdykoli si můžeme vyrobit další.“ Zahihňal se jako děcko a moje popálená kůže se z toho naježila. „Když už o tom mluvíme, měli bychom začít. Nektar tě udrží dostatečně dlouho naživu, ale jen skalpel tě může zachránit.“

Opět se ozvalo skřípavé zasípání následované ozvěnou... a pak ještě jednou. Na černém plátně své slepoty jsem si představil, jak se ke mně potácejí stvůry s plynovými maskami přišitými k zahnívajícím tvářím a špinavými jehlami připnutými na hrudi a natahují ruce se skalpely k mému obličejí. Bojoval jsem s pouty tak divoce, až se mi řemeny zařezávaly do kůže a do svalů mě chytala křeč, ale byl jsem bezmocný.

„Nebojuj s tím,“ pronesl správce a jeho hlas slábl, jako by odcházel pryč. „Je to znovuzrození.“

Pak se mi k ústům přitisklo něco studeného, hrdlo mi naplnil dusivý plyn a znovu jsem ztratil vědomí.

Tentokrát jsem nespátl příkop, nýbrž prázdnou místnost. U jedné stěny klečelo šest postav. Všechny měly ruce spoutané za zády a čelem se opíraly o otlučené cihly. Neviděl jsem jim do tváře, ale protože to byl sen, věděl jsem, jak vypadají – šlo

o kluky zhruba v mém věku, jejich obličej byly ztrhané hlady a usazené. Měli na sobě špinavé plátěné kombinézy. Mohlo by se jednat o uniformy z Výhně, až na to, že na každé z nich byly vzadu napsány pouze dvě číslice. Tytéž dvě číslice: 36. A pod nimi, ve špině látky téměř nerozpoznatelný, se nacházel symbol, ze kterého mi i ve spánku běhal mráz po zádech.

Hákový kříž. Nezaměnitelný znak nacistů.

„Kdo jste?“ zeptal jsem se, ale má ústa byla němá. Znovu jsem tu otázku zavolal, pak jsem ji zařval, hrozné ticho v místnosti však zůstalo nenarušené. Nezaznamenal jsem ani sebemenší pohyb, jako by šlo o pouhou fotku – dokud se jeden z chlapců nezačal hýbat. Nejdřív se rozechvěl, přičemž se jeho kombinéza rozvlnila jako voda. Potom začal divoce trhat hlavou ze strany na stranu. A nakonec se přidalo celé tělo a on sebou zuřivě mlátil o zeď.

Během chvíle postihl podobný záchvat druhého chlapce, pak třetího..., dokud se všichni kluci nepodobali loutkám ovládaným šíleným loutkářem. Křeče byly tak intenzivní, že jim to rvalo vlasy a praskala jim kůže. Mlátili hlavami tak rychle, že jsem už nerozeznával jejich tváře. Staly se z nich rozmazané šmouhy barvicí stěnu na červeno.

Chlapec, který sebou začal zmítat jako první, náhle přestal a rozerval pouta, jako by byla z papíru. Vrávoravě se postavil, otočil se a já spatřil obličej pro noční můru jako stvořený. Visely z něj cáry kůže, měl vykloubenou, svěšenou čelist a jeho stříbřité oči planuly nefalšovanou nenávisť.

Krissy.

Rovněž ostatní znehybněli, vymanili se z pout a pomalu vstali, přičemž na stěnách zanechali krvavé otisky svých dlaní. Ocítl jsem se tvář v tvář zástupu nestvůr připravených roztrhat mě na kusy. Strach, který mě nutil vzít nohy na ramena, mě zároveň držel na místě. Nezbývalo mi, než se dívat, jak se ke mně ty zrůdy potácejí.

Něco mi explodovalo v uchu. Zvuk tak hlasitý, že se mi na okamžik zastavilo srdce. Pak znovu. Třesknutí výstřelu. A znovu. A znovu. Vzduch rozčísly kulky a provrtaly se těly přetvořených chlapců. Místnost byla vmžiku plná kouře a z dětí zbyly jen mrtvoly.

Výstřely vystřídal jakýsi hlas. Nemluvil mým jazykem, jeho tónu jsem však dobře rozuměl. Cítil jsem, jak se mi do spánku zabodla horká hlaveň pistole, a zavřel jsem oči. Přitom jsem se modlil, aby opět zavládlo ticho a já neslyšel výstřel, který mě zabije.

Když jsem se probudil, pocit, že mě popravili, byl téměř skutečný. Obličej mi hořel úplně stejně, jako když jsem ležel ve spalovací peci, a v očích jsem cítil tlak, jako by se mi něco pokoušelo zavrtat do hlavy. Paže jsem měl pořád pevně připoutané a nic nebránilo tomu, aby panika z mého nitra vytryskla na povrch – dokud jsem si neuvědomil, že mě místo temnoty obklopuje kruh slabého světla.

Dlouze jsem se nadechl a snažil se potlačit úzkost. Zamrkal jsem v naději, že se mi podaří zaostřit a v té rozmazané záři

před sebou něco rozpoznat. Nic takového. Dál přede mnou visel beztvářý mléčně šedý mrak. Svrástil jsem obličej, ucítil, že mám něco pevně uvázaného kolem hlavy, a najednou mi to došlo.

Až mi sundají obvazy, budu mít oči z chladného stříbra.

Chtělo se mi křičet, ale správčův jed – Jak že ho to nazýval? *Nektar*? – pořád ovlivňoval mé myšlenky a bránil volnému průchodu emocí. I tak jsem však na pozadí kouře a stínů viděl svůj vlastní obraz s očima dozorce v černém... s očima krysy. A nemohl přitom ani zařvat. Raději bych byl slepý.

Věděl jsem, že to je teprve začátek. Vybavil jsem si, jak jsem na ošetřovně našel Garyho. Ležel na posteli stejně jako teď já, tvář měl omotanou obvazy a kolem očí se mu šířily tmavé skvrny. Příště mi rozřezou tělo i obličej a napěchují mě svaly, abych byl dostatečně mohutný a padl mi jeden z jejich černých obleků. A do té doby nektar odvede svou práci. Zničí můj mozek stejně, jako skalpely zničily mé tělo. Učiní ze mě jednoho z nich.

A mně nezbývalo než ležet a propadat se do snů. Noční můry mě provázely ve spánku i po probuzení.

Najednou, jakoby ve snaze rozptýlit mě od mých myšlenek, se přes pípání mého srdečního monitoru ozvalo slabé zasténání. Chvilíčku viselo ve vzduchu a pak se vytratilo. Někdo to po něm zopakoval, tentokrát blíž u mě. Ke konci přidušeně zavzlykal. Otevřel jsem pusku, začal čelist a nadechl se tak hluboce, jak mi to jen bolest dovolila.

„Zee?“ zašeptal jsem. To slovo bylo stejně vyschlé jako mé hrdlo. Při dalším pokusu se mi podařilo syknout hlasitěji. „Zee?“

Jedinou odpovědí, které se mi dostalo, byl zpěv sípáče, ne- libozvučné kvílení připomínající rozbitý motor. Pak se ozvalo šoupání bot a cinkání jehel. Kráčel mým směrem. Znovu jsem zamrkal a myslel jsem, že mi bolestí snad praskne lebka. Být tady bylo ještě mnohem horší než být zavřený v temnotě díry. Tam jsem alespoň věděl, že jsem sám.

„Zee?“ řekl jsem, mé volání úzkostí zesílilo. „Simone?“

„Pšt.“ Ta odpověď byla tak tichounká, že mě napadlo, jestli se mi to jen nezdálo. Jenomže pak se ozvala znovu. A dost blízko na to, aby mohla vycházet z vedlejší kóje. „Alexi, pokud jsi to ty, tak musíš zůstat potichu. Jestli tě uslyší mluvit, je po tobě.“

„Zee?“ nadnesl jsem, tentokrát tišeji. Ten hlas byl příliš tlumený na to, abych ho – navzdory Zeeovu přízvuku – dokázal jasně identifikovat. Namísto odpovědi ke mně však dolehlo pouze cinkání kroužků závěsu, který se u mé postele právě roztáhl. Těsně nad sebou jsem zaslechl sípáčovo groteskní vrčení. Znělo to, jako by kloktal krev. Celou věčnost – nebo mi to tak alespoň připadalo – se nic nedělo a potom jsem ucítil bodavou bolest v paži. Než jsem stačil vykřiknout, cítil jsem, jak se mi jako studený kouř cosi hrne do žil. Byl to jed, který mi z hlavy vyplavil i tu poslední myšlenku.

Znovu jsem vykřikl, ale tentokrát to nebylo nic jiného než ozvěna v mé hlavě, která mě vtáhla zpět do nekonečné temnoty.

NOČNÍ VIDĚNÍ

„**P**roč s tím bojuješ?“ Slova mě stáhla do hlubiny. A slova mě nyní zase vytáhla zpět. Jakmile jsem procitl z další noční můry – opět o chlapcích proměňujících se v nestvůry –, poznal jsem jeho hlas. A způsob, jakým visel ve vzduchu, mi spolu s absencí jakýchkoli jiných zvuků napovídal, že už nejsme na ošetřovně.

„Proč se tomu bráníš? Nabízím ti moc, jakou jsi nikdy předtím neměl. Otevři oči.“

Uvědomil jsem si, že sedím. Ruce i nohy jsem měl pořád svázané, bolest přešla v tupé pulzování a světlo pronikající mými očními víčky bylo stále pouhým bez tvarým oparem. Zavrtěl jsem hlavou, protože jsem věděl, že když správce uposlechnu, přinese mi to jen další trýznivé utrpení.

„Otevři oči,“ zopakoval a jeho hlas tentokrát sliboval něco horšího než bolest.

Ztěžka jsem naprázdno polkl a pokusil se otevřít oči. Chvilíčku se nic nedělo, pak se mi víčka s odporným mlasknutím

rozevřela. Jako by mi někdo na sítnici přejížděl svářečkou. Zase jsem oči rychle zavřel.

„Bolí to jenom chvílku,“ řekl správce. Soucitný tón jeho hlasu mě zaskočil. Pootevřel jsem oči a se zaťatými zuby vnímal, jak mučivá bolest ustupuje a pomalu přechází v pouhé svědění. Svět se postupně zaostřil a z toho, co jsem považoval za světlo, se k mému překvapení vyklubalo něco úplně jiného.

Byl jsem v místnosti tvořené stříbrnými linkami. Připomnělo mi to jeden z těch dětských obrázků, ze kterých jste museli seškrábat černou vrstvu, abyste odhalili kovovou kresbu pod ní. Až na to, že tenhle obraz byl trojrozměrný a propracovaný do složitých detailů. S přimhouřenýma očima jsem rozpoznával každý škrábanec na kamenných stěnách, každou prasklinu v nízkém stropě i každé smítko prachu na podlaze. Bylo tam tolik vjemů, které jsem potřeboval vstřebat, že se mi z toho udělalo na zvracení, přestože jsem v žaludku neměl nic, co by mohlo vyjít ven.

„Hezky pomalu,“ ozval se za mnou správce, jehož hlas byl stále protkaný nečekanou vlídností. „Je toho hodně najednou.“

Položil mi jemně ruku na rameno, pak mě obešel a vstoupil do mého zorného pole. Mým novým očím připomínal anděla. Jeho kůže platinově zářila a každičká nitka jeho obleku byla jasná a zřetelná jako Velký kaňon. Přestože jsem mu stále nedokázal pohlédnout do očí, viděl jsem, co se tam nachází – dva portály zaplněné studeným ohněm, které zalévaly místnost světlem, v němž všechno vypadalo jako vyrobené z roztaveného olova.

„Co se to děje?“ zeptal jsem se a přál si moct zvednout ruku a zastínit si oči před oslnující září jeho pohledu.

„Jak jsem říkal,“ odvětil a jeho slova se proměnila v jemný opar, který před ním visel ve vzduchu jako dech za chladného rána. „Nabízím ti moc. Moc, jakou sis nikdy nedokázal představit.“

Zavrtěl jsem hlavou. Věděl jsem, že lže, abych si ho připustil k tělu.

„Není to žádný podfuk,“ pokračoval se smíchem. „Nevěříš snad svým vlastním očím?“

„Nejsou moje,“ zasyčel jsem a sklopil víčka.

„Ale ano, jsou,“ pronesl a já cítil, jak mě jeho hladké prsty chytají za bradu a otáčejí mi hlavu tváří k němu. „Je přirozené s tím bojovat, ale pomysli na to, co ti nabízím. Napadlo tě někdy, že bys mohl vidět ve tmě?“

Prudce jsem otevřel oči a můj zrychlující tep tentokrát neměl nic společného se strachem. Znovu jsem se podíval na stěnu – na tu spleť stříbrných žil – a uviděl póry na ruce, která mě držela.

„Světla,“ řekl správce a místnost se okamžitě převrátila naruby – stříbro se zhmotnilo a stíny byly rozmetány barvami. Cítil jsem, jak se svět točí, ale správcovy prsty mě pevně držely na místě. Když se mé vidění ustálilo, pustil mě a začal přecházet sem a tam, jako by přemýšlel. Rozhlížel jsem se kolem sebe. Byl jsem v malé místnosti, seděl na židli a na stěně přede mnou viselo promítací plátno. Vnímal jsem kolem sebe každičkový drobný detail, jako bych se na svět díval přes lupu.

„To je teprve začátek,“ hovořil dál správce. „Brzy poznáš skutečnou moc. Řekni, copak ani částečně necítíš ke světu nenávist za to, co se ti stalo? Neštvte tě být dítětem, se kterým

může každý zametat? Jednat s tebou jako se špínou, co nemá žádnou kontrolu nad svým životem?“

Věděl jsem, co správce dělá. Věděl jsem, že se se mnou snaží manipulovat. Něco v jeho slovech mě ale přesto zasáhlo silou, kterou jsem nemohl popřít. Měl pravdu. Svět na mě zapomněl, strčil mě pod zámek a zahodil klíč. Vybavilo se mi, jak jsem si představoval, že se z Výhně probiju ven, zničím všechno, co mi přijde do cesty, a znovu spatřím sluneční svit.

„Ne,“ odpověděl jsem a udělal si v tom jasno. To správce mi sebral život, on a jeho chlápci v černém. Kdyby nezabili Tobyho a neobvinili mě z jeho vraždy, mohl jsem vzít život do vlastních rukou, mohl jsem se srovnat. „Ne, je to vaše vina. Tohle jste mi udělal vy.“

Správce přestal přecházet a znovu se ke mně otočil. V chladném světle místnosti byl jeho pohled nesnesitelný, a i když jsem zavřel oči a odvrátil se, stejně jsem ho cítil ve své hlavě. Začal pomlaskávat jako matka kárající své dítě.

„Já vím, já vím. To kvůli mně jsi tady. Ale zamysli se nad tím, co ti nabízím. Pokud se mi podvolíš, *tam nahoře* – skoro ta dvě slova vyštěkl – už ti nikdy nikdo nebude říkat, co máš dělat. Svět se mění a není lepší být s těmi, kteří třímají moc, než s těmi, kteří jí podléhají?“

„Ze mě jednoho z nich neuděláte,“ zařval jsem. Jenže správceva slova se mi opět zaryla hluboko do srdce a rozbušila ho – ne hrůzou, ale něčím docela jiným. Vzrušením.

„Všechno, co sis kdy přál..., a jediné, o co tě žádáme, je, abys zapomněl na svůj starý život. Přemýšlej o tom. Pořádně si

to rozmysli. Čeho se vzdáváš? Minulosti plné bezmoci, zločinů a příkazů. Opravdu by ti to chybělo?“

„Ale moji rodiče...“ hlesl jsem a to správce rozchechtalo.

„Tvoji rodiče? Ti, kteří tě opustili, když jsi je potřeboval nejvíc? Ti, kteří tě tady nechali hnít, aniž by se třeba jen pokusili proti tvému trestu odvolat? Ti jsou součástí tvého chorobného starého života. Vzdej se ho, vzdej se toho všeho a přijmi něco nového.“

„Jsem, jaký jsem,“ prohlásil jsem. „To mi vzít nemůžete.“

„Jak mě chceš zastavit, aniž by ses mi vzdal? Beze mě jsi bezmocný. Z tvého minulého života už nic nezůstalo. Zapomeň na něj, zapomeň, kým jsi byl, a odevzdej se mi.“

Na jeden strašlivý okamžik jsem málem podlehl. Cosi v mé krvi na jeho slova reagovalo souhlasným bubláním. Představil jsem si sám sebe jako jednoho z nich. Byl bych příliš silný na to, aby mi říkali, co mám dělat. Příliš rychlý na to, aby mě chytili. Disponoval bych nezadržitelnou silou, díky níž bych se mohl pomstít každému, kdo mi ublížil.

Ale nebyl bych to já. *Nebyl bych to já.*

Vzpomněl jsem si na Donovana, který musel projít tím samým procesem. Viděl jsem ho, jak s tím bojuje a jak mu postupně docházejí síly. A viděl jsem, co se z něj stalo. Jeho bezduchý úsměv, napěchované tělo a mrtvé oči.

„Nikdy!“ zařval jsem a zaškubal řemeny, které mě poutaly k židli. „Jmenuju se Alex Sawyer. Jmenuju se Alex Sawyer. Alex Sawyer, Alex Sawyer, Alex Sawyer.“

A opakoval jsem to pořád dokola. I když správce začal běsnit, i když mi sípáč, který stál mlčky za mnou, vrazil do paže další

jehlu. Opakoval jsem to, dokud jed znovu nezadusil můj hlas, a dokonce i pak se mi ta slova vypálila do mozku a zahнала všechny ostatní myšlenky do temnoty.

„Budiž,“ pronesl správce. „Můžeme to udělat po zlém. *Přišpendlete mu oči a spustíte promítání.*“

Bojoval jsem s rukama, které mě popadly, ale co jsem čekal? Cítil jsem, jak mi kdosi přimáčkl hlavu k opěradlu židle a něco mi zabodl do kůže kolem očí. A když plátno přede mnou ožilo rozmazanými odstíny červené barvy, zjistil jsem, že nemůžu mrknout ani se odvrátit.

„Každý touží po moci, ať už to přizná, nebo ne. Uvidíme, jak to budeš vnímat po dni stráveném tady.“

Pak se ozvalo rachocení mříží a skřípění dveří. Všichni odešli a nechali mě samotného s těmi neotřesnějšími scénami na světě.

Začalo to zvířaty – nejspíš někde na otevřených pláních v Africe. Záběry byly vybledlé a poničené, jako by filmový kotouč přehráli už milionkrát předtím, což však nijak nezakrývalo násilí, které se na plátně odehrávalo. Lvi naháněli antilopy, zatínali jim drápy do šlach, aby je strhli k zemi, a pak zuby do krku, aby měli jistotu, že se už nikdy znovu nezvednou. Smečky divokých psů se spolčily proti mláděti pakoně a jejich uslintané čelisti prozrazovaly, jak moc je zabíjení uspokojuje. Gazely neměly šanci uniknout rychlonohým gepardům, jejichž čenichy byly doslova zalepené krví.

Mohlo to být něco z kanálu Discovery Channel, výběr zachycující nejkrutější přírodní zabijáky. Bylo to tak absurdní, že mě to téměř rozesmálo. Až na to, že jsem cítil, jak ve mně ty obrazy cosi rozvířily. Nejdřív jsem si myslel, že to je lítost ke tvorům, kteří zemřeli. Když jsem podobné pořady sledoval jako malý kluk, fandil jsem kořisti a modlil se, aby se dostala do bezpečí. Nesnášel jsem, když zvítězili predátoři. Namyšlený výraz, s nímž si pochutnávali na syrovém mase, ve mně vyvolával odpor. Vždycky jsem byl na straně pronásledovaných.

Ovšem teď, když jsem byl přikurtovaný k židli a na ramenou mě tížil celý svět, jsem už s oběťmi nesoucítil. Pokaždé, když jsem viděl dopadnout na zem antilopu s vytřeštěnými očima a plátno se zbarvilo bílou a rudou barvou, jak z ní lev doslova rval život, naplnilo mě to zvráceným uspokojením a mé rty se roztáhly v úsměvu. Žaludek se mi sevřel jako kdysi, když jsem vykrádal domy. Naskočila mi husí kůže a mé srdce začalo tlouct o něco rychleji. Zatímco jsem sledoval, jak oči králíka rozdrceného obří tlapou vyhasínají, necítil jsem nic než odpor k slabosti toho malého tvora a obdiv ke zvířeti, které ho překonalo.

Ten pocit byl natolik silný, že jsem brzo zapomněl na bolest ve svých očích. Prvních pár minut mi přímo hořely, ale jak přede mnou jedno usmrčení střídalo druhé, jako by se ta trýznivá bolest stala mou součástí – malou obětí, kterou jsem musel podstoupit, aby se ze mě stal silnější jedinec. Stejně jako lvi, gepardi a divocí psi museli každý den procházet peklem, jen aby přežili. Nevím, kolik času uplynulo a kolik krve proteklo, než jsem si přiznal, že bych neodvrátil zrak, ani kdybych mohl.

Namlouval jsem si, že to jed v mé krvi pozměnil mou mysl. A byl na tom kus pravdy. Cítil jsem, jak si jed s každým úderem srdce razí cestu mým tělem. Jak temná tekutina povzbuzovaná záběry na plátně v mých žilách ožívá.

Jenže v hloubi duše jsem věděl, proč si to vraždění na plátně před sebou tak vychutnávám. Správce měl pravdu, byl jsem bezmocný. Byl jsem jedním z těch ubohých pasoucích se zvířat ze Serengeti, zbabělým králíkem či antilopou, kteří se ve chvílích, kdy jim hrozilo nebezpečí, zmohli na jediné. Dali se na útěk. Každíčkový okamžik svého života jsem trávil v napětí, připravený utéct – když jsem se vloupával do domů, když na mě hodili Tobyho vraždu, když jsem se ocitl tváří v tvář nějaké bandě. Vždycky jsem byl kořistí, nikdy predátorem.

A to obzvlášť když mě naháněli chlápci v černém. Rychlí, silní a neohrožení, dokonalí lovci a skuteční králové téhle podzemní džungle. Vždycky budu jen bezmocnou kořistí pištěcí pod jejich botami.

Pokud se nestanu jedním z nich.

Nebyl jsem si jistý, jestli ten hlas v mé hlavě je můj, nebo zda patří správci, a ta děsivá pochybnost mě probrala. Zkusil jsem zamrkat a otočit hlavou, ale způsobil jsem si tím jen další bolest. V zoufalé snaze uniknout jsem se pokusil rozostřit své vidění a proměnit tak film na plátně v rozmazanou skvrnu. Mé nové oči však byly příliš výkonné na to, aby přestaly vnímat okolní svět, a každým nechutným detailem, který zachytily, mě to vtahovalo stále intenzivněji do správčovy pasti.

Mohla uběhnout tak hodina – možná dvě nebo tři –, když kotouč skončil a začal se promítat další. Tentokrát tam nebyla